

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa E. Ś.

przeciwko W. G., J. W. i M. Ś.

o wydanie nieruchomości i dopuszczenie do współposiadania

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej

i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2025 r.,

ze skargi W. G. i M. Ś. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez

nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie,

sygn. I ACa 703/21,

odrzuca skargę.

[kf]

UZASADNIENIE

Pismem z 23 listopada 2024 r., oznaczonym jako „[k]olejna skarga na Sąd Apelacyjny w sprawie sygn. akt I ACa 703/21”, przekazanym do Sądu Najwyższego w ślad za pismem z 9 października 2025 r., W. G. i M. Ś. wnieśli „o korektę i uzupełnienie protokołu z rozprawy w dniu 13.11.2024 r. o sprostowania i wyjaśnienia opisane niżej w tej I Cz.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga W. G. i M. Ś. podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a nadto powinna zgodnie z art. 6 ust. 2 tejże ustawy zawierać: żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy (1) oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (2).

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych. Jak wskazano powyżej, skarga winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie. Za spełnienie tego wymogu nie sposób uznać, sformułowanego na wstępie wniosku skarżących „o korektę i uzupełnienie protokołu z rozprawy w dniu 13.11.2024 r. o sprostowania i wyjaśnienia opisane niżej w tej I Cz.”

Dalej skarżący przedstawiają w sposób chaotyczny szereg uwag dotyczących meritum sprawy rozpatrywanej przez Sąd Apelacyjny w Warszawie pod sygn. I ACa 703/21, między innymi: powołując szereg sygnatur postępowań sądowych i administracyjnych, formułując zarzuty względem pełnomocnika uczestnika postępowania, żądając jego ukarania oraz wnosząc o „uznanie za wyłączonych z orzekania” wskazanych z imienia i nazwiska sędziów apelacyjnych, w konkluzji stwierdzając, że „Sąd Apelacyjny orzekający apelację, jest z obligowany z urzędu do stwierdzenia nieważności postępowania”.

Pomimo użycia wspomnianej nazwy „skarga na Sąd Apelacyjny w sprawie sygn. akt I ACa 703/21” Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że pismo z 23 listopada 2024 r. stanowi w istocie pismo procesowe w sprawie głównej, jaką jest sprawa w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, tocząca się pod sygnaturą sygn. akt I ACa 703/21, nie spełnia zarówno wymagań z art. 6 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania odrzucił skargę.

[kf]

[a.ł]